

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobkyně: L. L., nar. X, státní příslušnost X, K. V.,
zastoupené JUDr. Sergeyem Zaripovem, LL.M., advokátem, Václavské
náměstí 775/8, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2023, č.j. MV-136092-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 10. 2023, doručenou Městskému soudu v Praze dne 20. 10. 2023, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2023, č.j. MV-136092-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vnitřní, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 7. 2023, č.j. OAM-127186/MC-2020 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podané podle § 117d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neposkytla správnímu orgánu potřebnou součinnost a ani přes opakované prodlužování lhůty se nedostavila ke správnímu orgánu za účelem poskytnutí biometrických a dalších nezbytných údajů k vydání nového průkazu o povolení k trvalému pobytu.

2. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2023, č.j. 4 A 34/2023-10, byla žaloba z důvodu místní příslušnosti postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“), kde byla zaevidována pod sp. zn. 30 A 1/2023.
3. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

4. Žalobkyně nejprve (bod II. žaloby) popsala průběh řízení o její žádosti. Dne 15. 7. 2020 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 117d zákona o pobytu cizinců. Přílohou žádosti byla rovněž žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně se totiž toho času nacházela na území Ruské federace. V důsledku pandemie Covid-19 byla zavedena opatření limitující možnost přeshraničního cestování, a žalobkyni tak nebyl umožněn návrat na území České republiky.
5. Výzvou ze dne 28. 6. 2022, č.j. OAM-127186-4/MC-2020, ministerstvo vyzvalo žalobkyni k osobní účasti na úkonu k pořízení biometrických údajů a dalších údajů nezbytných k vydání nového průkazu o povolení k trvalému pobytu na den 15. 9. 2022. Žalobkyně dne 12. 9. 2022 požádala o stanovení nového termínu k osobní účasti k pořízení biometrických údajů, neboť v důsledku aktuální geopolitické situace fungoval zastupitelský úřad České republiky v Ruské federaci pouze v omezeném režimu a možnost přicestovat na území České republiky byla velmi ztížena.
6. Výzvou ze dne 19. 9. 2022, č.j. OAM-127186-7/MC-2023, ministerstvo vyzvalo žalobkyni k osobní účasti na úkonu k pořízení biometrických údajů a dalších údajů nezbytných k vydání nového průkazu o povolení k trvalému pobytu na den 23. 1. 2023. Žalobkyně dne 18. 1. 2023 požádala o stanovení nového termínu k osobní účasti k pořízení biometrických údajů, neboť v důsledku aktuální geopolitické situace fungoval zastupitelský úřad České republiky v Ruské federaci pouze v omezeném režimu a možnost přicestovat na území České republiky byla velmi ztížena.
7. Výzvou ze dne 20. 1. 2023, č.j. OAM-127186-10/MC-2023, ministerstvo opět vyzvalo žalobkyni k osobní účasti na úkonu k pořízení biometrických údajů a dalších údajů nezbytných k vydání nového průkazu o povolení k trvalému pobytu na den 29. 6. 2023. Žalobkyně dne 15. 6. 2023 požádala o stanovení nového termínu k osobní účasti k pořízení biometrických údajů, neboť v důsledku aktuální geopolitické situace fungoval zastupitelský úřad České republiky v Ruské federaci pouze v omezeném režimu a možnost přicestovat na území České republiky byla velmi ztížena.
8. Usnesením ze dne 18. 7. 2023, č.j. OAM-127186-13/MC-2020, ministerstvo zastavilo řízení ve věci podané žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu s

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odůvodněním, že žádost žalobkyně trpí vadou spočívající v neposkytnutí potřebné součinnosti. Žalobkyni byla opakovaně prodlužována lhůta k dostavení se na ministerstvo za účelem pořízení biometrických a dalších nezbytných údajů. Tento postup byl ministerstvem vyhodnocen jako neúměrné prodlužování řízení a nastalá situace byla shledána nesouladnou se zásadou hospodárnosti řízení před správním orgánem. Dále bylo uvedeno, že dostavení se k pořízení biometrických údajů je nezbytným předpokladem pro ukončení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu. Pokud tento požadavek není splněn, není možné toto povolení vydat.

9. Žalobkyně dále (v bodě III. žaloby) popsala důvody, které vedly žalovanou k zamítnutí žalobkynina odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí.
10. Žalobkyně (v bodě IV. žaloby) namítala, že objektivně neměla možnost přicestovat do České republiky, což představuje závažný důvod její omluvy a zároveň skutečnost zcela nezávislou na její vůli. Správní orgán prvního stupně dvakrát akceptoval žalobkyninu omluvu a stanovil nový termín pro pořízení biometrických a dalších údajů. Třetí omluvu již nerespektoval a zastavil předmětné řízení o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť v jednání žalobkyně spatřoval neposkytnutí potřebné součinnosti. Žalobkyně měla za to, že takový postup je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, který zakotvuje zásadu legitimního očekávání účastníků řízení, a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 Afs 50/2009, dle kterého *„existence možnosti účastníků řízení spolesnout se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu - právní jistoty.“*
11. Pokud správní orgán dvakrát akceptoval omluvu žalobkyně a shledal, že jí v pořízení biometrických a dalších údajů brání objektivní a na vůli nezávislá překážka, pak žalobkyně zcela legitimně očekávala, že v nastolené praxi bude správní orgán pokračovat i nadále. Argument, že správní orgán žalobkyni upozornil na to, že správní řízení může být zastaveno, je lichý, neboť předmětné upozornění bylo součástí i předchozích dokumentů adresovaných žalobkyni. Byť žalobkyně chápe, že správní řízení trvalo poměrně dlouhou dobu, považuje však za nutné přihlédnout ke skutečnostem, že se nacházela ve zcela specifické a bezprecedentní situaci, tj. disponovala pobytovým oprávněním na území, ale neměla již platný průkaz povolení k pobytu a rovněž ve vztahu k aktuální geopolitické situaci.
12. Velvyslanectví České republiky v Moskvě skutečně částečně obnovilo svojí vizíovou činnost, nicméně v období pandemie Covid-19 byla zavedena přísná protipandemická opatření. Načež i přes tato opatření velvyslanectví uvádělo, že je velmi vytíženo.
13. Žalobkyně je osobou pokročilého věku, a je tak logické, že nechtěla podstupovat zvýšené riziko nákazy a případných závažných zdravotních komplikací, které jsou s onemocněním Covid-19 u seniorů spojeny. V důsledku současného válečného konfliktu na území Ukrajiny pak velvyslanectví i nadále operuje pouze v omezeném režimu.
14. Žalobkyně proto vycházela z výzev, které jí adresoval správní orgán, a ve kterých ji vyzýval k osobní účasti na pracovišti Ministerstva vnitra České republiky v Karlových Varech. Jelikož však objektivní skutečnosti bránily žalobkyni v přicestování na území České republiky, žádala opakovaně o stanovení nového termínu. Pokud žalovaná vyhodnotila tento postup žalobkyně jako neposkytnutí součinnosti, domnívala se žalobkyně, že žalovaná porušila § 4 odst. 4 správního řádu. Žalobkyni nebylo umožněno uplatňovat její práva a oprávněné zájmy, byť

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jednala na základě doslovného znění jí adresovaných písemností a v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu.

15. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s argumentací žalované, že v dané situaci nelze aplikovat § 64 odst. 1 správního řádu, neboť nebyla odeslána výzva k odstranění vad žádosti. Pokud totiž správní orgán prvního stupně v písemnostech formálně označených jako „Výzva k osobní účasti na úkonu v řízení o žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu“ žalobkyni upozorňuje na zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jedná se materiálně o výzvu k odstranění vad žádosti.
16. Žalobkyně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č.j. 9 Azs 210/2016-48, zastává názor, že zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) nebylo na místě. Žalobkyně totiž po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracovala a řádně jej informovala o všech objektivně závažných a na její vůli nezávislých skutečnostech, které jí znemožňovaly návrat na území České republiky. Žalobkyně se tak domnívala, že v nastalé situaci nelze její jednání kvalifikovat jako závažnou vadu řízení, pro kterou by jej bylo možné zastavit (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24).
17. Závěrem žalobkyně ve vztahu k § 117d odst. 5 zákona o pobytu cizinců odkázala na právní názor vyjádřený Veřejným ochráncem práv ve zprávě o šetření ze dne 6. 4. 2012, sp. zn. 239/2011/VOP/JŠM: *„Ustanovení § 83 zákona o pobytu cizinců provázalo povolení k trvalému pobytu s institutem ‚Právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území‘ (ustanovení § 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). V návaznosti na čl. 8 odst. 3 směrnice 2003/109/ES se podle ustanovení § 84 zákona o pobytu cizinců povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta vyznačuje záznamem do průkazu o povolení k pobytu (vydávaného podle ustanovení § 78 a násl. zákona o pobytu cizinců). S ohledem na skutečnost, že zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců oba instituty provázal, mělo by i prodloužení a vydání nového průkazu o povolení k pobytu v těchto případech respektovat požadavky směrnice 2003/109/ES, týkající se vydání povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta, uvedené v čl. 8 odst. 2 této směrnice. Směrnice předpokládá, že povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta se po uplynutí doby platnosti automaticky, případně na žádost, prodlužuje. Směrnice pojímá prodloužení povolení k pobytu víceméně jako automatický proces, který není spojen se zkoumáním podmínek pro přiznání, resp. pro pozbytí, právního statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Z toho dovozují, že nevydání průkazu o povolení k pobytu cizinci s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta s poukazem na ustanovení § 80 odst. 3 (v současnosti ustanovení § 117d odst. 5) zákona o pobytu cizinců, by patrně bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z výše uvedené směrnice.“*
18. Vzhledem ke shora uvedenému měla žalobkyně za to, že zastavení řízení s prostým odkazem na § 117d odst. 5 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s mezinárodními závazky vyplývajícími pro Českou republiku ze směrnice č. 2003/109/ES.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 12. 12. 2023, v němž odmítla žalobní námitky a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Dle žalované, žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného zpochybňovala. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, uvedla, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedených důvodů byla žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem, a navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

20. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
21. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
23. Při jednání před soudem dne 11. 12. 2024 zástupce žalobkyně setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.
24. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žalobkynině žádosti o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu na území ČR podané podle § 117d zákona o pobytu cizinců.
25. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
26. Podle § 117d odst. 5 zákona o pobytu platí, splňuje-li cizinec podmínky pro prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu, je povinen se na výzvu osobně dostavit na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu, který je určen k jeho dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka. Cizinec je povinen ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit se na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu.
27. Žaloba není důvodná.
28. Soud konstatuje, že ve skutkově obdobné věci již rozhodl rozsudkem ze dne 28. 3. 2024, č.j. 69 A 1/2023-45, a to stran žaloby manžela žalobkyně, a od právního názoru vysloveného v označeném rozsudku nemá důvodu se nikterak odchylovat. Z toho důvodu i v této věci učinil následující závěr.
29. Řízení o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu je specifickým „řízením“, pro jehož úspěšné zakončení nepostačuje pouze podání žádosti a prosté ověření skutečnosti, zda je cizinec nositelem pobytového oprávnění opravňující k vydání průkazu, nýbrž je navíc třeba osobní aktivity cizince v podobě osobního dostavení se na ministerstvo. Zákon výslovně zmiňuje nutnost „předání“ biometrických údajů cizince a jeho podpisu. Za součást perfektní „žádosti“ je tedy nezbytné považovat i „předání“ biometrických údajů cizince a jeho podpisu.
30. Z pohledu těchto závěrů je proto nutné považovat postup správních orgánů podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, za správný.
31. Podle § 45 odst. 2 správního řádu, nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

32. Žalobkyně byla vyzvána celkem třikrát, přičemž od zahájení řízení do jeho zastavení uplynula doba tří let. Od první výzvy k odstranění vad byla žalobkyni poskytnuta lhůta 9 měsíců k jejímu vyhovění. Žalobkyně byla současně poučena o tom, že pokud výzvě nevyhoví, bude řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Vady, které byla žalobkyně povinna odstranit, byly vadami podstatnými, neboť bez jejich odstranění nebylo možné žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu vyhovět, resp. vydat průkaz o povolení k pobytu a umožnit žalobkyni jeho převzetí.
33. Rozhodnutí správních orgánů tak nelze považovat za nezákonná.
34. Žalobkyně objektivně nemohla nabýt oprávněného očekávání, že bude znovu vyhověno její v pořadí třetí „omluvě“, neboť správní orgány by nepochybily, pokud by řízení zastavily již po nevyhovění první výzvě k odstranění vad podání. Poskytnutí dalších termínů bylo výrazem benevolence a snahy umožnit žalobkyni odstranění vad, nikoliv výrazem snahy o přesvědčení žalobkyně o tom, že správní řízení lze nekonečně prodlužovat.
35. Ač žalobkyně namítala, že jí v osobní přítomnosti bránily „objektivní skutečnosti“, jejich existenci, tj. kdy, jak a proč se neúspěšně pokusila výzvám prvoinstančního rozhodnutí vyhovět, konkrétně netvrdila ani nedoložila. Žalobkyně ani nenaznačila, kdy pravděpodobně do ČR opět přijede. Navíc, jak uvedla žalovaná na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, *„odvolatelka disponuje nadále povolením k trvalému pobytu, jakmile bude mít možnost se navrátit na území, případně si zajistí patřičné doklady na zastupitelském úřadu, může opět požádat o vydání průkazu povolení k pobytu.“* Poté, kdy žalobkyně pojme vážný úmysl přicestovat na území České republiky a přicestuje, nebude vydání průkazu o povolení k pobytu na základě nové žádosti nic bránit.
36. Správní rozhodnutí v této věci nejsou rozhodnutími o definitivním odejmutí žalobkynina práva. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ani k žalobkyní namítanému porušení „směrnice č. 2003/109/ES.“
37. Pokud jde o odkaz žalobkyně na § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2, ani ten nebyl důvodný. Přerušování řízení z tohoto důvodu přichází v úvahu pouze po dobu běhu lhůty k odstranění vad žádosti, což by postavení žalobkyně nijak nezměnilo. Po uplynutí této lhůty by bylo v řízení opět pokračováno a opět by došlo k zastavení řízení. Tomu odpovídá i znění § 64 odst. 4 věty první správního řádu, podle kterého lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou.
38. Soud neshledal žádnou z žalobkyní uvedených žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[V] Náklady řízení

39. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. 12. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.